

Miroslav Sehnal / Břetislav Uhlář

V HODINĚ SVÍTÁNÍ

(Ne)varovné čtení pro muže i ženy

Miroslav Sehnal / Břetislav Uhlář

V HODINĚ SVÍTÁNÍ

(Ne)varovné čtení pro muže i ženy

2014

HOTEL NA PŘEDMĚSTÍ

Vrátil jsem se pozdě v noci. Motor zničehonic vypověděl službu, tvrdil jsem hodinu někde u Kralup. Přijel jsem před dům a v oknech se ještě svítilo. Nevěděl jsem, co si mám o tom myslet, a napadaly mě nejružnější věci, mezi nimi i takové, že Marie tam někoho má. Nejspíš se domnívala, že už nepřijedu, že jsem zůstal na noc v některém z levných hotelů, kde neteče teplá voda a drátěná matrace vrže při každém pohybu. Miliskuje se, zatímco já dřu jako mezek. Obešel jsem dům a čekal, že se do zahrady otevře okno, vyskočí maník v trenýrkách a s botami v hrsti, chytil bych ho prackami od oleje, těmi, co jsem si neměl kde umýt, když jsem opravil převodovku, a vytřásl bych z něj duši, ví bůh, že bych to udělal.

Jenže z okna nikdo nevyskočil, tak jsem vešel do domu, třeba jsou do sebe zažráni, neslyšeli ani příjíždět nákladák, překvapím je a vyřídím si to s oběma.

Marie seděla na koberci uprostřed ložnice, kolem byly rozházeny velké papundeklové obaly a prkna mnoha rozměrů a tvarů. Zvedla ke mně oči, unavené, obsypané paprsky drobných vrásek, vypadaly jako sluníčka, namalovaná nemotornou dětskou rukou. Napadlo mě, že děti nekreslí slunce podle zářivého kotouče na obloze, ale podle očí svých starostlivých matek. Dívala se na mě a unavený byl i její hlas.

„Přivezli nám ložnici,“ řekla, „chtěla jsem tě překvapit, ale nedokážu to. Já tomu prostě nerozumím.“

Měla před sebou nákres montáže manželských postelí, něco si do něj tužkou poznamenala. Poklekl jsem k ní a vzal ji oběma rukama za hlavu, úplně se schovala v mých dlaních.

„Běž uvařit kávu,“ políbil jsem ji na čelo a dal se do práce.

Bolelo mě v zádech z celodenního hrbení za volantem, ale skouzl jsem rty a vydržel. Chtěl jsem trpět a byl jsem rád, že trpím, měl jsem pocit, že mě bolest očisťuje, že jen tak se můžu zbavit viny, že jsem jí křivdil. Začalo svítat, dotáhl jsem poslední šroub, položil se na podlahu a zhluboka dýchal. Svaly rázem znehybněly, znecitlivěly a jako by se odlepily od kostí, připadaly mi cizí a mrtvé. Chtěl jsem zavolat Marii, že jsem hotov, že může postele ustlat, ale neměl jsem k tomu sílu, a i kdybych ji posbíral, neslyšela by mě, usnula na gauči v obývacím pokoji. Zůstal jsem v té slastné poloze, podobné beztlížnému stavu, a probudilo mě až drnčení telefonu. Vnímal jsem ho nejprve jakoby z velké dálky, podobalo se to procítání z hlubokého bezvědomí, a když jsem konečně otevřel oči a poznal obrysy pokoje, věděl jsem, že volají z práce, a taky to, že jsem zaspal.

Už jsem nesnídal, i když stažený žaludek jsem cítil při každém pohybu, vzal jsem si do ruky suchý rohlík, v autě

jsem se do něj zakousl, držel jsem ho v jedné ruce, zatímco druhou jsem ovládal volant. Odbočil jsem ze silnice ke garážím, před branou jsem zastavil a počkal, až mi vrátný zvedne závoru.

„Co se tak tváříš?“ sundal jsem nohu z plynového pedálu, abych zmírnil řev motoru. „Stalo se něco?“

„Máš jít hned ke starýmu. A připrav se na nejhorší. Řadí jako urvaný vlečňák.“

„Ať se dá vyfotit,“ zazubil jsem se, ale do smíchu mi nebylo. Projel jsem nádvořím, zaparkoval vedle dílen, odkud bylo ke kancelářím nejbliže.

„Tak jsem tady,“ řekl jsem místo pozdravu.

Než jsem stačil zavřít dveře, udělal se v místnosti průvan, garážmistr přidržel papíry, aby se mu nerozletěly po stole.

„Kde se, prosím tě, flákáš? Na nádraží máš naložený vlek. Volali už třikrát, jak dlouho tam miní zaclánět!“

„Zaspal jsem,“ rozhodl jsem se mluvit pravdu. „Měl jsem poruchu a přijel jsem až nad ránem. Říkal jsem nejmíň stokrát, že ta kraksna potřebuje generálku.“

Věděl jsem, že tohle zabere. Auto si už dávno odsloužilo své kilometry a oprava byla nutná. Jenže tady se spíš člověk domluví s heverem. Všichni mají před očima zakázky a ostatní jde bokem.

„No dobře,“ mírnil se garážmistr. „Pojedeš do Sloany. Čekají tě zítra ráno. Papíry máš u dispečera. Jasně?“

Na stole se rozdrnčel telefon.

„To volají z nádraží,“ vyděsil se garážmistr. „Dělej! Ať už jsi na cestě!“

Zvedl jsem dlaň na pozdrav a vyšel z kanceláře.

Nasoukal jsem se do kabiny, několikrát jsem sešlápl akceleračtor, abych procvičil motor.

„Tak co, dobrý?“ zeptal se mě vrátný, než mi zvedl závoru.

„Jak jinak? Vždycky dobrý!“

Zařadil jsem rychlost a sevřel pevně volant.

Brzy jsem zjistil, že mám naloženo víc, než povolovala norma. Cítil jsem v zatáčkách, jak přívěs táhne celé auto ke krajnici, stačilo, abych včas neubral plyn, a byl bych koly v příkopu. Ztracená práce! Nesčetněkrát jsem jim říkal, aby vůz nepřetěžovali. Ale tentokrát si to nenechám líbit. Až se vrátím, řeknu jim pěkně od plic, co si o tom myslím. Blbečkové! Zadky si hřejí v teplíčku a já abych nasazoval krk. Podíval jsem se do zpětného zrcátka, byl v něm celý náklad, tlusté kmeny stromů, prvotřídní dřevo na luxusní nábytek. Přesně takový jsme si s Marií pořídili.

Bylo to zvláštní. Žárlivost se ve mně probouzela nečekaně a vlastně bezdůvodně. Nikdy jsem Marii nepřistihl, že by se zapletla s cizím mužem, rozkvétala jen pro mě a v mé přítomnosti. Přesto jsem ji podezíral. Nevěřil jsem, že může být jiná než ostatní, a ostatní, to byly ty, o kterých si vyprávěli chlapi z dílny a taky závozníci a šoféři.

Nejrůznější košilaté historky, kterým se smáli v hospodě u piva, v pátek, když konečně padla. Vlastně kvůli těm řečem jsem odmítl jezdit se závozníkem. Závozníci sedí u otevřeného okýnka, civí na silnici a pokřikují po každé sukni „Nazdar, kopretinko!“ nebo šťouchají do šoféra „Čubrň, ta má stehniska!“ Nemám chuť to poslouchat, raději si pustím rádio. Chlapi se motají kolem každé ženské, loudí a žebroní, až ji dostanou. To jsem si myslel a byl jsem rád, že jsem jiný.

Když vládl na silnici klid a volant stačilo jen zlehka přidržovat, pískal jsem si a provázela mě pohoda. Stačilo však, aby se snesla mlha nebo motor v kopci vypověděl poslušnost, a rázem jsem měl po náladě. Bolela mě hlava a vybavovaly se mi ty nejnemožnější absurdity. Něco jako teď. Tma a hustý déšť, navíc přetížený vlek, který klouže po mokrému asfaltu a v zatáčkách vynáší auto ze silnice. Je to k vzteku. Podíval jsem se na hodinky, bylo něco po osmé, na cestě jsem byl sotva šest hodin a měl jsem už toho po krk. Sešlápl jsem spojku, snažil se přeradit rychlost, ale páka se najednou zasekla a nešlo s ní pohnout. Ztracená práce! Na obzoru se vynořila světla, sjížděl jsem k městu po mírném svahu, brzdy syčely, jak jsem neustále mačkal pedál. Hned za mostem přes řeku stál hotel, měl opravenou fasádu i písmena na průčelí byla nová a svítila červeně do tmy. Na parkovišti stálo jen několik aut, většinou škodovky, zasunul jsem se mezi ně se svým přívěsem

a vypadal jako Goliáš v mraveništi. Vytáhl jsem bednu s nářadím, našel lucernu, připevnil ji ke kapotě tak, abych viděl ve světle celý motor. Nadával jsem, déšť mi promočil košili i kalhoty. Konečně jsem byl s opravou hotov, stál jsem na chodníku s rukama špinavýma až po lokty, z vlasů a po ušmudlané tváři mi stékala voda. Bezradně jsem se rozhlížel a hledal, kde bych se mohl umýt. Do hotelu jsem v tomto stavu jít nemohl, jak by to vypadalo, a třeba by mě dovnitř ani nepustili. Zaslechl jsem za sebou kroky, ohlédl jsem se, viděl jsem jen trup bez hlavy, protože tu zakrýval deštník.

„Nevíte, kde bych se tu mohl umýt?“

„Umýt?“ uvažovala žena, sklonila deštník a bylo jí teď vidět do obličeje. Měla krátce sestřižené vlasy a široká ústa s masitými rty.

„Šlo by to tady v hotelu, ale jak se tak na vás dívám... Copak, měl jste poruchu?“

Přikývl jsem a ona sledovala můj pohled, byl zlostný a věnoval jsem ho autu.

„Jestli chcete, můžete jít ke mně. Bydlím naproti.“

Udělala několik kroků a myslela, že jdu za ní. Pak se ohlédl a našla mě stát na místě.

„Proč ten ostych?“ usmála se. „Klidně mě následujte. Pomáhat šoférům je mým koníčkem.“

Šli jsme vedle sebe, ještě stále jsem váhal. Měl jsem nepříjemný pocit a ten mě svazoval.

„Koupelna je tamhle,“ ukázala rukou, když odemkla a rozsvítila v předsíni.

Zamířil jsem tím směrem, aniž bych na ženu pohlédl. Nechtěl jsem si zapamatovat její obličej, bylo by mi milejší, kdyby splynul v záplavě anonymních tváří, které jsem v sobě nosil, ale nic mi neříkaly. Drhl jsem si ruce, spláchl špínu a znovu se namydli. Byl jsem v koupelně zbytečně dlouho, bylo mi tam příjemně, protože jsem byl sám.

„Už jste hotov?“ ozvalo se zaklepání na dveře. „Uvařila jsem vám kávu.“

„To jste nemusela,“ otevřel jsem. „Nebudu vás zdržovat.“

„Ženám se neodporuje,“ pohrozila mi. „A svlékněte tu košili. Přežehlím vám ji. Nebo chcete odejít v mokrém?“

Klidně bych odešel i ve skafandru, hlavně kdyby to bylo hned.

„To je zbytečné. Na mně taky uschne.“

„Zase odmlouváte?“ zatvářila se káravě.

„Přece nezůstanu nahý!“

„To po vás nikdo nechce,“ usmívala se pobaveně. „Stačí, když si svléknete košili. A mě se bát nemusíte, na plovárně jsem už byla.“

Seděl jsem na židli v kuchyni, usrkával kávu a žena ve vedlejší pokoji roztáhla žehlicí prkno.

„Budu s tím hned hotova,“ volala na mě.

Cítil jsem se báječně, rozlilo se ve mně teplo a klid.

„Zas tolik nespěchám,“ vyklouzlo mi a hned jsem se kousl do jazyka, protože tohle jsem říct nechtěl.

„Jak to? Vy dneska necestujete dál?“

„Ne,“ přiznal jsem. „Přespím v hotelu a pojedu až ráno.“

Napadlo mě, že mi ve své dobrotě nabídne nocleh, a s hrůzou jsem to čekal.

„To jste udělal dobře,“ vrátila se s vyžehlenou košilí.

„Hotel je pěkný, nedávno jej přestavěli.“

Oblékl jsem se, plátno na kůži hřálo.

„Tak a můžete jít,“ upravila mi límeček.

Byl jsem jí vděčný a nevěděl, jak to říct. Poděkovat a vypadnout mi připadalo najednou neomalené.

„Nechtěla byste se mnou povečeřet?“ zeptal jsem se, a aniž bych se o to snažil, připomnělo to nesmělou nabídku ke schůzce. Chvilí jsme na sebe mlčky hleděli, výraz v jejím obličejí se pozvolna měnil. Najednou mi nepřípadala už tak přívětivá.

„Opravdu nechci,“ zavrtěla hlavou. „Jedla jsem sotva před hodinou.“

Způsob, jakým mě odmítla, byl dokonalý. Chvatně jsem se rozloučil a vyběhl do deště. Takový trapas! Co mě to proboha napadlo? Nejspíš jsem zblbl z historek, které si chlapi v garáži každodenně povídají. Dám si studenou sprchu, to je na horkou hlavu nejlepší lék. Řidič trčí celý den za volantem jako v širém poli kůl, není proto divu, že mu občas přeskočí. Prašivé povolání. Udělal bych nejlíp,

kdybych s ním sekl. Jenže co dělat? Kde vzít prachy pro banku? Hypotéka na barák, půjčka na nábytek, auto na leasing. Objedu desetkrát zeměkouli, než to všechno splatím.

V recepci, kde za mahagonovým pultem stála dívka v hotelovém stejnokroji, podobném úboru pro letušky, jsem se zvědavě rozhlédl. Pod nohama plyšový koberec, na stropě rozměrný křišťálový lustr. Napadlo mě, že si tu parádu nechají nekřesťansky zaplatit, a měl jsem chuť odejít. Co jsem vnímal očima, na tom mi nikdy nijak zvlášť nezáleželo. Neměl jsem rád bohaté prostírání s mnoha příbory, lžicemi, miskami, talíři a sklenicemi. „Žaludku je ten mumraj stejně houby platný,“ říkal jsem si. Pokud jsem spal, bylo mi jedno, zda na váleňdě, nebo v posteli s nebesy. Přesto když jsem vstoupil do hotelu, který byl evidentně nóbl, nevrátil jsem se a nehledal něco jiného, co by mi za menší peníze udělalo stejnou službu. Zůstal jsem a nebylo to ani tak proto, že bych se neměl chuť vracet za volant, ale spíš ze zvědavosti.

„Prosil bych pokoj,“ požádal jsem recepční a přistihl se, jak se pracně kultivuji. Přehrával jsem sám sebe do jiné role, už jsem to nebyl já, ale někdo, kdo má dost peněz na zdejší apartmá. Hrál jsem si na haura a v tom jsem se sám sobě odcizoval. Být to jinde, řekl bych: „Jednu postel pro utahanýho šoféra, ale fofrem, nebo vám tu usnu za pultem“ - a bylo by to přirozené, protože takový opravdu jsem.

„Co říkáte sedmičce?“ zeptala se recepční, která dnešní dopoledne strávila nejspíš u kadeřníka, kosmetika a v sauně. „Sedmička je nejen šťastné číslo, ale i náš nejlepší pokoj. Tak co, berete?“

Špulila rty, doširoka namalované temně rudou šminhou. Vypadaly masitější, než ve skutečnosti byly.

„Nechám si poradit,“ usmál jsem se a zasunul palce za opasek.

Pěstěný dlouhý nehet zabořila mezi stránky návštěvní knihy, otevřela ji a sáhla do přihrádky pro propisovačku.

„Prosila bych váš občanský průkaz.“

Zatímco vyplňovala kolonky, vzpomněl jsem si na seznámení s Marií. Seděla v parku na lavičce, na dlani měla hroudu hlíny a soustředěně, s viditelnou rozkoší, do ní bořila nehet ukazováku. Zeptal jsem se jí, proč to dělá, zvedla ke mně oči a odpověděla bez rozpaků: „Uklidňuje mě to.“ Zkusil jsem to taky, a i když jsem to nahlas nepřiznal, zdálo se mi, že má pravdu.

„Zdržíte se dlouho?“

„Jen jednu noc. Pouze projíždím.“

Tentokrát jsem si připadal hloupě. Pouze projíždím jsem řekl způsobem, jako bych měl venku poslední model fordu, a štválo mě, že jsem chtěl, aby si to myslela. Podávala mi klíče a v očích se jí odráželo světlo toho křišťalového lustru na stropě haly.

„Půjdete do prvního patra a pak chodbou vlevo. Pře-

ji vám příjemnou dobrou noc.“ Udělal jsem možná dva kroky směrem ke schodišti a ještě se otočil.

„Nechtěla byste se mnou povečeřet?“ zeptal jsem se vemlouvavým hlasem. Čekal jsem na její odpověď, ale nezáleželo mi na tom, jaká bude. Opakovaná nabídka mi připadala jako urážka a urážet, to bylo to, na co jsem měl momentálně chuť.

„Proč ne?“ usmála se recepční. „Šla bych ráda. Jenže znáte to. Služba je služba.“

Pokrčil jsem rameny a už jsem jí nevěnoval pozornost. Šel jsem, kudy mi poradila, úzkou chodbou se táhl běhoun, který tlumil mé kroky.

Sedmička nebyla nic moc, pokojík s malou předsínkou, jedna postel, stůl, křeslo a na stolku televize. Chvilí jsem váhal mezi sprchou a jídlem, nakonec zvítězila koupel. Liboval jsem si pod proudem vody, zaklonil jsem hlavu a nechal si ji stékat po obličeji. Pak jsem se posadil na dlážděnou podlahu a voda mi bušila do zad a zátylku. Osušil jsem se, oblékl a sešel do restaurace. Musel jsem projít kolem recepce a trochu jsem se toho okamžiku bál, jenže dívka už za pultem nebyla, vlastně jsem tam neviděl nikoho. Našel jsem si v restauraci opuštěný stůl, zasunutý do jednoho z pěti boxů, nízko nad ním visela lampa z černě natřeného kovu a barevných sklíček. Bylo prázdné, jen v rohu, v zátiší velkého fikusu, si špitala milenecká dvojice nad lahví červeného vína. Číšník přišel téměř oka-

mžitě, stál v mírném předklonu a omlouval se, že kuchař před půl hodinou odešel. Byl jen guláš, dostal jsem ho bez knedlíků, v proutěném košíku pod ubrouskem jsem nahmatal krajíc oschlého chleba.

„Tak na tohle jste mě chtěl pozvat?“ uslyšel jsem za zády.

Vzhlédl jsem a byla to ona, žena s nakrátko ostríhanými vlasy, měla teď na sobě volné, splývavé šaty na tenkých ramínkách.

„To jste vy?“ zeptal jsem se a znělo to bezbarvě. „Dobrá víla všech šoférů?“

„Já.“

Stála nade mnou a dívala se mi přímo do obličeje.

„Pozvete mě ke stolu?“

„Ale ano, posaďte se.“ Nabodl jsem na vidličku kousek masa.

„Dáte si guláš?“

Složila ruce na ubrus, seděla zpříma, s lokty přimknutými k tělu. Byla tu, vedle mě a já to chápal jako zadostiučinění. Měl jsem pocit, že mě její přítomnost očišťuje. Přišla a potvrdila tím všechny teorie chlapů z garáže. Pohrdal jsem jí, jak jen jsem v té chvíli pohrdat dokázal.

„Pivo pro dámu,“ kývl jsem na číšníka.

Přišel za okamžik, postavil před ženu půllitr, pěna byla seříznutá s okrajem sklenice, měla barvu čerstvě ušlehané smetany. Čekal jsem, že se zvedne a odejde. Uchopila

sklenici oběma rukama, pila a přitom očima sledovala ubíhající hladinu. Na dně nakonec zůstal jen sotva milimetrový povlak tekutiny. Pohrávala si s prázdnou sklenicí a já měl pocit, že se mi posmívá. Mnul jsem si dlaně, cítil jsem, jak se potím, žádný z milostných příběhů chlapů z garáže mi nepomohl, abych se v situaci zorientoval. Rozhodl jsem se ženu ponížit, ale nebyl jsem si jist, zda si to opravdu přeji. Položil jsem na stůl několik bankovek.

„Buďte tak hodná a zaplatte za mne. Mám pokoj číslo sedm. Budu čekat.“

Odešel jsem pomalým krokem, v pokoji jsem si zul boty a natáhl se na posteli. Přišla deset minut po mně, nesla láhev a dvě sklenice, zbytek peněz odložila do prázdného popelníku z keramiky. Překvapilo mě to, ale mlčel jsem, ty peníze jsem jí dal proto, aby tu se mnou strávila noc, a myslel jsem, že právě o ty jí šlo.

Vypili jsme sotva půl láhve, nechal jsem rozsvícenou stolní lampu a všiml jsem si, jak jí temně rudé rty pod mými polibky pomalu blednou. Zůstali jsme ležet vedle sebe pod jednou příkrývkou, kouřil jsem a díval se do stropu.

„Můj starý je taky šofér,“ vyndala mi z úst cigaretu a dlouze z ní potáhla. „Stejný prevít jako ty. Představ si, že kdysi, když byl na cestách, jsem ho litovala. Vyjížděl za tmy a za tmy se vracel. Já husa jsem si říkala, že těžší práce na světě není. Abych ho nebudila, když jednou začas spal

ve vlastní posteli, psávala jsem mu dopisy. Dívala jsem se, jak spokojeně oddechuje, a svěřovala se papíru. Strkala jsem mu ty dopisy do kapsy bundy, aby až bude na cestě, si na mě vzpomněl. Mizera. Ani je nečetl.“

Vstala z postele, neučinila pokus zakrýt svou nahotu, nalila si do sklenice víno a vrátila se pod přikrývku.

„Je teď někde u Lučence. Užívá si na Slovensku a já zase v Čechách.“

Zřejmě jí to připadalo veselé, hlasitě se rozesmála, skleničku s vínem přitom držela mezi nadry.

„Patří mu to, mizerovi!“ Zvážněla a malinko se napila. „Všichni šoféři jsou kanci.“ Otočila ke mně hlavu. „Ty taky.“ Znovu se rozchechtala. „Ale bylo to s tebou docela prima.“

Strhl jsem ze sebe štítivě přikrývku, vstal jsem a najednou jsem nevěděl, co s rukama. Smála se teď na celé kolo.

„Už tě napadlo, co asi v této chvíli dělá tvoje žena?“ Zakuckala se a víno jí vyteklo koutkem úst. „Chlapi jsou k popukání! Doma by chtěli mít putičku a venku samé frajle. Blbečkové! Každá máme svoje doma.“

Už jsem ji neposlouchal, kvapně jsem se oblékl, popadl bundu a bouchl za sebou dveřmi. To budu raději spát v autě!

Vyšel jsem před hotel, bylo krátce po půlnoci, v restauraci u jednoho ze stolů počítal vrchní denní tržbu.

Nasoukal jsem se do kabiny a zůstal sedět na sedadle s lokty zapřenými o volant. Civěl jsem nehybně přes sklo šmouhaté od prachu a deště, něco ve mně pomalu bobtnalo a narůstalo, něco nesnesitelného, co jsem nedokázal v té chvíli popsat. Zasunul jsem klíč do zapalování, motor okamžitě naskočil, auto zatížené nákladem zaskřípelo v nápravách. Přejel jsem most přes řeku, vracel jsem se známou cestou a co možná největší rychlostí ubíral kilometry, které jsem už jednou projel. Pršet přestalo, ale silnice se leskla ve světle reflektorů, krajnice byla na některých místech promočená a podemletá vodou, která se valila příkopem. Věděl jsem, že to, co dělám, není správné. Zítra budou telefonovat z fabriky, že jsem nedojel se dřevem, garážmistr pošle údržbu, aby mě našla a zjistila, co se vlastně stalo. Budou výsledky a žádné prémie, ale ať, musím se vrátit, protože jinak bych zešlel.

Jel jsem mnohem rychleji než prve, riskoval, ale měl jsem teď cestu jenom pro sebe, s nikým jsem se nepotkával, silnice byla úplně prázdná, lemovaná stromořadím, které pohlcovalo hukot vozidla. V zatáčkách jsem měl plné ruce práce, ale pokaždé to nějak vyšlo, jen jednou drnkla vlečka o patník, ve zpětném zrcátku jsem viděl, jak vylétl i s kusem hlíny a překulil se do trávy.

Na obzoru se objevil narůžovělý pruh oblohy, svítalo a dalo se rozpoznat, že nebe není souvisle šedé, tu a tam jen nesměle prosvítal ostrůvek modři. Teď už mi krajina

kolem byla známá, blížil jsem se k domovu a najednou jsem necítil nic než bolavou únavu.

Dojel jsem před dům, byl temný a tichý, vyskočil jsem z kabiny, bylo bezvětří a právě se začínali probouzet ptáci. Zdálo se mi, že se za oknem pohnula záclona, a bylo to ve chvíli, kdy mě zarazilo, že před domem stojí auto, které tu nikdy nestávalo, stříbrný mercedes s kožešinovými potahy. Rázem jsem se rozhodl, oběhl jsem dům a z okna do zahrady právě v tom okamžiku vyskočil polonahý muž, měl na sobě jen kalhoty a boty, košili žmoulal v ruce a bundu za ním vyhodila něčí ruka. Kdybych chtěl, snadno bych ho dostihl. Mohl jsem ho povalit na zem a mlátit do něho pěstmi, ale neudělal jsem to. Ukryl jsem se za roh domu a nechal ho, aby si posbíral své věci a zmizel přes plot na konci zahrady.

Posadil jsem se do trávy, kolena přimkl k tělu, bušilo mi srdce a pálily mě oči. Neměl jsem se vracet, idiot, proč jsem to vlastně udělal? Zabořil jsem prsty do hlíny, cítil jsem příjemný chlad, vytrhl jsem hroudu, podržel ji na dlani a zarýval do ní pozvolna nehet. Konečně jsem vstal, prošel brankou zpět k autu, vlečka stála přilepená těsně vedle mercedesu. Chlap ještě neodjel, nejspíš se někde schovává a čeká na vhodnou příležitost.

Vytrhl jsem pojistku na bočnici, pak druhou a třetí. Udělal jsem to mechanicky a rozhodl jsem se k tomu zřejmě, už když jsem seděl v trávě za domem. Hluk motoru

se nesl liduprázdnou ulicí, zařadil jsem zpátečku, vlekem to trhlo a stačilo to, aby se kmeny, které držely pohromadě už jen vlastní váhou, sesuly s hlomozem na silnici. V dunění dřeva by nikdo nepoznal zvuk mačkajícího se plechu, ale ten zvuk tu byl, protože kmeny se propadaly kapotou stříbrného mercedesu, slisovaly ji a dočista zakryly. Zpětným zrcátkem jsem pozoroval dílo zkázy, a když bylo dokonáno, zastavil jsem motor, zamkl kabinu a beze spěchu, s rukama v kapsách, jsem zamířil k nejbližší policejní služebně, abych oznámil nehodu.

PLAČÍCÍ MÚZA

Uplakané nebe
je noční kompozicí
aneb Potkal jsem
introvertní duši
smyslné rty
polykají nikotin
opálená stehna
žalují nevyslovenou touhu
surfovat mezi
mužskými rameny
křičet v zákoutí důvěrně známé periferie
polaskat neoholenou tvář
Jenže jizva z dětství
se brání:
zaboř se do mě
odemkni neobydlený hrad